

॥ ३० ॥ ३१ ॥ ३२ ॥ प्रावहन् अत्यक्रमन् ॥ ३३ ॥ ३४ ॥ धिष्ठितं किंचिदवस्थितं ॥ ३५ ॥ ३६ ॥ ३७ ॥ इति द्रोणपर्वणि टीकायां शततमोऽध्यायः ॥ १०० ॥ ॥ ३८ ॥ ॥ ३९ ॥
तंप्रयातं महाबाहुं सर्वशस्त्रभृतां वरं ॥ नाशक्रुवन्वारयितुं योधाः क्रुद्धमिवांतकं ॥ ३० ॥ विद्राव्य तु ततः सैन्यं पांडवः शत्रुतापनः ॥ यथा नृगगणान् सिंहः सैन्धवार्यं
व्यलोलुडयत् ॥ ३१ ॥ गाहमानस्त्वनीकानि तूष्णमश्वानचोदयत् ॥ बलाकाभं तु दाशार्हः पांचजन्यं व्यनादयत् ॥ ३२ ॥ कौतेयेनाग्रतः स्तृष्टान्यपतन्मृष्टतः शराः ॥
तूर्णान्तिर्णतरं ह्यश्वः प्रावहन्वातरं हसः ॥ ३३ ॥ ततो नृपतयः क्रुद्धाः परिवव्रुर्धनं जयं ॥ क्षत्रिया बहवश्चान्ये जयद्रथवधैषिणं ॥ ३४ ॥ सैन्येषु विप्रयातेषु धिष्ठितं पु
रुषर्षभं ॥ दुर्योधनो न्वयात्पार्थ त्वरमाणो महाहवे ॥ ३५ ॥ वातोद्धूतपताकं तरं जलदनिःस्वनं ॥ घोरं कपिध्वजं दृष्ट्वा विषण्णारयिनो भवन् ॥ ३६ ॥ दिवाकरेय
रजसा सर्वतः संवृते भृशं ॥ शरात्तार्त्ताश्रणे योधाः शुकुः कृष्णौ नवीक्षितुं ॥ ३७ ॥ इति श्रीमहाभारते द्रोणपर्वणि जयद्रथवधपर्वणि सैन्यविस्मये शततमो
ऽध्यायः ॥ १०० ॥ ॥ ३८ ॥ ॥ ३९ ॥ संजय उवाच
संसंत इव मज्जानस्तावकानां भयान्भू ॥ तौ दृष्ट्वा समतिक्रान्तौ वासुदेवधनं जयौ ॥ १ ॥ सर्वे
तु प्रतिसंरब्धान्हीमंतः सत्वचोदिताः ॥ स्थिरीभूता महात्मानः प्रत्यगच्छन्धनं जयं ॥ २ ॥ ये गताः पांडवं युद्धे रोषामर्षसमन्विताः ॥ तेषां पितृनिवर्त्तते सैन्धवः साग
रादिव ॥ ३ ॥ असंतस्तु न्यवर्त्तते वेदेभ्य इव नास्ति काः ॥ नरकं भजमानास्ते प्रत्यपधंत किल्बिषं ॥ ४ ॥ तावतीत्यरथानीकं विमुक्तौ पुरुषर्षभौ ॥ ददृशाते यथारा
होरास्यान्मुक्तौ प्रभाकरौ ॥ ५ ॥ मत्स्याविव महाजालं विदार्य विगतक्लमौ ॥ तथा कृष्णावदृश्येतां सेनाजालं विदार्यत ॥ ६ ॥ विमुक्तौ शस्त्रसंवाधाद्रोणानीका
स्तु दुर्भीषदात् ॥ अदृश्येतां महात्मानौ कालसूर्याविवोदितौ ॥ ७ ॥ अस्त्रसंवाधनिर्मुक्तौ विमुक्तौ शस्त्रसंवाधकारिणौ ॥ ८ ॥ वि
मुक्तौ ज्वलनस्पर्शान्मकरास्याद्भ्रमणविव ॥ अक्षोभयेतां सेनां तौ समुद्रं मकराविव ॥ ९ ॥ तावकास्तवपुत्राश्च द्रोणानीकस्थयोस्तयोः ॥ नैतौ तरिष्यतो द्रोणमि
ति चक्रुस्तदामतिं ॥ १० ॥ तौ तु दृष्ट्वा व्यतिक्रान्तौ द्रोणानीकं महाद्युती ॥ नाशं सुर्महाराजसिंधुराजस्य जीवितं ॥ ११ ॥ आशाबलवती राजसिंधुराजस्य जीवि
ते ॥ द्रोणहार्दिक्ययोः कृष्णौ नमोक्ष्येते इति प्रभो ॥ १२ ॥ तामाशां विफलीकृत्य संतीर्णौ तौ परंतपौ ॥ द्रोणानीकं महाराजभोजानीकं च दुस्तरं ॥ १३ ॥ अथ दृष्ट्वा
व्यतिक्रान्तौ ज्वलिता विवपावकौ ॥ निराशाः सिंधुराजस्य जीवितं न शशंसिरे ॥ १४ ॥

संसंत इति ॥ १ ॥ २ ॥ अमर्षश्चिरानुबद्धः कोपः ॥ ३ ॥ ४ ॥ ममाकर्तृचंद्रादित्यौ ॥ ५ ॥ ६ ॥ ७ ॥ ८ ॥ ९ ॥ १० ॥ ११ ॥ १२ ॥ १३ ॥ १४ ॥